

„Postul este ofrandă a iubirii omului față de Dumnezeu”

În Duminica Izgonirii lui Adam din Rai (a Lăsatului sec de brânză) Preafericitul Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, a rostit un cuvânt de învățătură în Paraclisul „Sfântul Grigorie Luminătorul” din Reședința Patriarhală, în care a tâlcut înțelesurile duhov-nicești desprinse din Evanghelia duminicală rânduită (Matei 6, 14-21), subliniind că „postul este dăruire de sine adusă lui Dumnezeu ca recunoștință pentru darul vieții și ca dorință de sfințire a vieții”.

Preafericitul Părinte Patriarh Daniel a explicat că Evanghelia duminicală rânduită ne spune că iertarea semenilor luminează sufletul omului pentru comuniunea lui cu Dumnezeu. „Iertăm unii altora greșelile pentru ca și Dumnezeu să ne ierte păcatele sau greșelile noastre. Iertăm greșelile altora pentru a fi în pace și în comuniune cu toți oamenii și pentru a ne asemăna cu Dumnezeu Cel milostiv și iertător. Prin aceasta, Evanghelia ne învață că relația omului cu Dumnezeu depinde de relația lui cu semenii săi, adică omul nu se poate apropia de Dumnezeu neglijând pe aproapele său. Întrucât fiecare om este creat după chipul lui Dumnezeu Cel milostiv, îndreptat spre umanitate, există o legătură sfântă între Dumnezeu și fiecare om. Modul și măsura în care omul arată iubire față de semenii săi contribuie mult la construirea, cultivarea și aprofundarea relației lui de comuniune cu Dumnezeu, Creatorul universului și al omului. Nimeni nu poate intra în post ca

luptă duhovnicească pentru curățirea de păcate și de luminare a sufletului dacă nu iartă, deoarece prin iertarea altora se cultivă smerenia și libertatea interioară a omului dornic de a trăi în iubirea milostivă a lui Dumnezeu”, a reliefat Preafericirea Sa.

În continuare, Întâistătătorul Bisericii noastre a arătat că nu trebuie să postim în stare de tristețe, ci cu bucurie. „Nu postim pentru a fi văzuți sau lăudați de oameni, ci postim ca să ne apropiem mai mult de Dumnezeu. Postul este dăruire de sine sau ofrandă de sine adusă lui Dumnezeu ca recunoștință pentru darul vieții și ca dorință de sfințire a vieții (...). Postul are ca bază evlavia și iubirea față de Dumnezeu. Postim pentru că Îl iubim pe Dumnezeu mai mult decât darurile Lui materiale pe care le consumăm. Ne încredințăm Lui pentru că El este Izvorul vieții noastre. Viața omului în trup se menține din darurile lui Dumnezeu create pentru om – aerul, apa, lumina și roadele pământului -, în timp ce viața sufletului omului se hrănește din iubirea milostivă și smerită a lui Dumnezeu pe care o simte omul prin rugăciune și prin împărtășirea cu Sfintele Taine ale Bisericii”, a explicat Preafericitul Părinte Patriarh Daniel.

Postul, timpul nevoițelor duhovnicești pentru a spori comorile din traista sufletului

Preafericirea Sa a arătat că postul este o lucrare spirituală bineplăcută lui Dumnezeu, iar smerenia și bucuria sunt semnele postului adevărat. „Postul adevărat nu este numai abținere de la bucate de origine animală, ci și înfrânare de la orice lăcomie materială și poftă de stăpânire egoistă asupra altora, înfrânare de la orice gând necurat, cuvânt nepotrivit sau faptă rea, care diminuează iubirea omului față de Dumnezeu și de aproapele. Sfântul Ioan Gură de Aur ne învață că toate membrele corpului nostru trebuie să postească prin înfrânare de la priviri, cuvinte, gesturi și fapte păcătoase. Postul este o lucrare spirituală bineplăcută lui Dumnezeu când se practică din iubire pentru El. De aceea, nu trebuie să postim ca să fim lăudați sau admirați de oameni pentru asprimea și lungimea postului pe care îl practicăm”.

De asemenea, Întâistătătorul Bisericii noastre a evidențiat faptul că postul are ca scop ridicarea omului deasupra averilor materiale sau pământești, pentru a primi bunuri spirituale cerești. Astfel, prin post vom aduna comori spirituale precum sfințenia și dreptatea, pacea și bucuria în Duhul Sfânt. „Când Mântuitorul afirmă că există o legătură între comoară și inimă, de fapt îndeamnă pe oameni să iubească mai întâi și mai mult darurile duhovnicești ale vieții veșnice decât averile materiale trecătoare. Aici este vorba despre comori spirituale, care nu se schimbă, nu se

devalorizează și nu se pierd niciodată, ci rămân veșnice. Comorile acestea sunt darurile Duhului Sfânt cultivate de om, sau roadele harului din sufletul omului, cum ne învață Sfântul Apostol Pavel în Epistola către Galateni 5, 22-23. Aceste comori duhovnicești trebuie adunate mai ales în perioada Postului Sfințelor Paști, ca lumini pentru suflet sau bucurii ale inimii îndreptate spre Înviere. (...) Postul este timpul nevoițelor duhovnicești mai intense pentru a spori comorile din traista sufletului”.

La final, Preafericirea Sa a arătat că Adam a fost izgonit din Rai pentru trei mari greșeli, nu a ascultat de Dumnezeu, nu a postit și nu s-a pocăit după ce a greșit, ci a dat vina pe femeia dăruită lui de Dumnezeu, iar femeia pe șarpe: „De atunci și până astăzi, de la Adam cel vechi, omul are tendința de a se scuza pe sine și de a acuza pe alții. Din acest motiv, el nu se poate mântui fără pocăință, adică fără regret sau căință pentru păcatele săvârșite și fără a cere iertare. Hristos, Noul Adam, ne învață să luptăm cu ispitele. Din postul de 40 de zile al Mântuitorului Iisus Hristos învățăm să ne înfrânăm și să luptăm duhovnicește pentru a birui păcatul ca mod de existență egoistă și arogantă, adică plină de orgoliu și de mândrie. (...) Mai ales în această perioadă a Postului Sfințelor Paști, suntem chemați să îndreptăm comportamentul sau atitudinea lui Adam cel vechi din noi, nu dând vina pe alții pentru păcatele noastre, nu acuzând sau judecând pe alți păcătoși, ci recunoscând și plângând propriile noastre păcate, judecându-ne pe noi înșine în Taina Pocăinței sau a Spovedaniei pentru a primi iertarea păcatelor și a ne împărtăși de iubirea sfântă, smerită și milostivă a lui Hristos dăruită nouă în Sfânta Euharistie”.